

Улрихъ.

Азъ искахъ, мило мое дѣте, да та отърва отъ тягостта на тая критическа минута. Азъ искахъ, и за тебе и за мене, щото тая минута да бѣде колкото са може по-кратка. Намъ ни остава половинъ часъ. Въ седемъ и половина часътъ азъ ща да ида при другарите си. Утре ние ще да очждеме вече свободни. Тая нощъ азъ непременно ща да убия графътъ.

Елиза.

Боже, боже! Не бързашъ ли ти? Увѣренъ ли си ти въ другарите си? Въ тая нощъ? Но ето я, ето я тая нощъ. Това ще да са рѣче: ей сега е!

Улрихъ.

Бѣди спокойна, Елизо! Сичките мои другари сж готови и вѣрни. Работата е не да убиемъ единъ човѣкъ, а да повдигнемъ сичкиятъ народъ. Това ни отиѣ много време. Сичките градища, дѣто графътъ има управители, Фюртъ, Бамбергъ, Вюрцбургъ, въ опредѣлениятъ часъ ще да направатъ истото, щото ще да направиме и ние. Утре Франкония ще да са събуди свободна и ще да стане отъ робската си постѣлка; утре мосто мъртво отечество ще да воскрѣсне, за да са наслаждава отъ свѣтлината на ясното небе, защото ще да са разскжсатъ вече синджирете му. Щастливи сж оние, които ще да дочѣкатъ това утро! Ако азъ, моя Елизо, разбирамъ отъ хубавото, то трѣба да ти кажа, че на свѣтътъ сжществуваатъ само двѣ зрѣлища, еднакво чудни и еднакво приятни на божнето око, — тие сж сотворението на свѣтътъ и пробужданието на народите.

Елиза.

Азъ та обичамъ, мой Улрихе, (Тя го накара да сѣ-